

# РЕШЕНИЕ

№ 3467

гр. София, 01.07.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН  
СЪСТАВ**, в публично заседание на 05.06.2020 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова**

**ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова**

**Атанас Николов**

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разглежда дело номер **876** по описа за **2020** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" срещу решение № 4302/25.06.2019 г., постановено по адм. д. № 2804/2018 г. на Административен съд София-град, 47 състав.

С решението ГДИН е осъдена да заплати на К. Д. И. сумата от 7000 /седем хиляди/ лева, представляваща обезщетение от незаконосъобразното бездействие на затворническата администрация на затвора в [населено място] за периода от 07.10.2012г. до 07.11.2012г. , довело до тормоз и гавра на л.с. в спалното помещение от останалите л.с., като останалия период и твърдения вкл. отравяне с татул на 02.09.2013г. и до пълния размер на сумата от 50 000лв. т.е. за разликата от 43 000лв. /четиридесет и три хиляди лева/ и е отхвърлил претенцията като неоснователна и недоказана.

В жалбата касаторът излага съображения, че решението в осъдителната му част е неправилно, поради нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и е необосновано – касационно основание по чл.209, т.3 АПК. Касаторът твърди, че ищецът не е доказал реално претърпени вреди, които да са в пряка причинна връзка с

извършените незаконосъобразни действия и да са пряка и непосредствена последица от тях. Искането до съда е за отмяна на решението в осъдителната му част, като се отхвърли предявеният иск.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Н., поддържа жалбата и представения писмен отговор, оспорва КЖ на И.. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Касаторът И., поддържа касационната си жалба и моли да не се присъжда юрисконсултско възнаграждение на ГДИН.

Представителят на СГП дава мотивирано заключение, че касационната жалба на ГДИН е основателна, а тази на г – н Д., като неоснователна и недоказана, да бъде отхвърлена.

Административен съд София - град, XXI КС, намира, че касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, и са процесуално допустими. Разгледани по същество, са неоснователни.

С обжалваното решение ГДИН е осъдена да заплати на К. Д. И. сумата от 7000 /седем хиляди/ лева, представляваща обезщетение от незаконосъобразното бездействие на затворническата администрация на затвора в [населено място] за периода от 07.10.2012г. до 07.11.2012г. , довело до тормоз и гавра на л.с. в спалното помещение от останалите л.с., като останалия период и твърдения вкл. отравяне с татул на 02.09.2013г. и до пълния размер на сумата от 50 000лв. т.е. за разликата от 43 000лв. /четиридесет и три хиляди лева/ и е отхвърлил претенцията като неоснователна и недоказана.

Въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, първоинстанционният съд е приел, че К. И. е л.с. и е пребивавал на територията на ЦСЗ в 12 група в посочения исков период от 01.06.2012г. до 01.06.2014г..

Съдът е установил, че за периода от 07.10.2012г. до 07.11.2012г. има бездействие на ГДИН, което е незаконосъобразно. Посочил е, че през посочения период в спалното помещение И. е бил тормозен вкл. и сексуално от съкилийниците си. Съдът е кредитирал показанията на св.Ц., тъй като са кореспондирали с останалите данни по делото, От посочените свидетелски показания е установил, че се за системни, ежедневни гаври с ищеца, поради което отговарящият за групата е имал служебните задължения по ЗИНЗС да узнае за тези инциденти, за които са знаели всички и впоследствие са наказани и виновните лишени от свобода. Във връзка с изложеното е приел противоправно бездействие, вреди и причинна връзка, вкл. се доказаха и чрез гласни доказателства неблагоприятните изживявания на ищеца. Същите по справедливост с оглед периода от един месец и предвид интензитета и спектъра на насилието вкл. и неговата ежедневност съдът е определил на 7000лв.

Отчитайки всички обстоятелства в съвкупност, както и продължителността на периода от 07.10.2012 г. до 07.11.2012 г., съдът е намерил, че следва да определи обезщетение по справедливост, съобразно чл.52 от ЗЗД, като счел, че за този период и за доказаните претърпени неимуществени вреди сумата в размер на 7 000 лв. е справедлива и обезщетява в пълен размер ищеца. Над тази сума до общата предявена от 50000 лева искът е неоснователен и недоказан, поради което е отхвърлен.

Настоящият състав на АССГ, счита че решението е правилно. Не са налице посочените от страните касационни основания. Решението е изцяло съобразено с материалния закон.

Обосновани са изводите на съда, че за процесния период ищецът е бил тормозен, вкл. и сексуално от съкилийниците си, в нарушение на чл. 3 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Съгласно чл. 3 от ЗИНС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение“. Тези бездействия на администрацията на ответника, обуславят основателността на иска. В конкретният случай съгласно разпоредбата на чл. 157 от ЗИНЗС инспекторатът осъществява Специализираните програми за индивидуална и групов работа. Съгласно чл. 21, ал. 3 и чл. 22 инспекторът по социалната дейност е бил този, който определя реда в помещенията и като е бездействал същото е незаконосъобразно.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ предвижда обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съдебната практика на националните съдилища и на Европейския съд по правата на човека в последните години е константна в смисъл, че недостатъчната площ на спалните помещения, лошото осветление, недостатъчният приток на чист въздух, липсата на санитарен възел и достъп до течаща вода кореспондират на понятието "нечовешко" и "унижително" отношение, като превишават целите на изтърпяване на наказанието. Поради това изводите за основателност на претенцията в частта за нарушение по смисъла на чл. 13 вр. чл. 3 от ЕКПЧОС са обосновани и се споделят от настоящия съдебен състав.

Държавата следва да гарантира, че лицето е задържано при условия, които са съвместими с човешкото му достойнство, че начинът и методът на изпълнение на тази мярка не го подлагат на мъки или изпитания, надхвърлящи неизбежното страдание, свързано със задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, неговото добро здравословно състояние е съответно обезпечено. При преценяване на условията на задържането, следва да се вземат предвид кумулативните последици на тези условия и срока на задържането.

Поради това съдът правилно е приел, че в случая са налице всички кумулативно изискуеми предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. § 48 ПЗР ЗИНЗС и чл. 284 ЗИНЗС за частично уважаване на исковата претенция. Правилни и обосновани в съответствие с доказателствата са изводите на първоинстанционния съд, че в настоящия случай е налице незаконосъобразно бездействие на администрацията ГДИН при осъществяване на административна дейност, налице са настъпили вреди за ищеца, които са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното бездействие.

Настоящият състав намира, че в конкретния случай решаващият съд, изхождайки от конкретно събраните в хода на процеса доказателства, правилно е изтъквал както разпоредбите на закона, така и практиката на ЕСПЧ, отчитайки конкретните възражения и оплаквания на ищеца за характера на увреждането, степента и продължителността на причинените страдания и техния интензитет, както и предвид липсата на данни за настъпили вредни последици за него извън обичайните за лицата, поставени в такива условия, въз основа на което и след приложение на нормата на чл. 52 ЗЗД е определил размер на обезщетението по справедливост. М. извод на съда за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното и със

закона.

Предвид изложеното решението следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора не следва да бъдат присъждани разноси на страните по делото.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК  
Административен съд София-град, XXI Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 4302/25.06.2019 г., постановено по адм. д. № 2804/2018  
г. на Административен съд София-град, 47 състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.